

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 244.

Anden Session.

67de Møde.

Torsdagen den 16de Januar.

(Fortf.)

Tscherning (fortf.): Jeg indrømmer meget gerne, at det afhænger af Fyrinspecteuren, hvordan Fyret er, men det afhænger ikke bestemt af den Gage, han har; man kan købe sig for 500 Rbd. en middelmaadig Fyrinspecteur, og kan have en ypperlig for 300 Rbd.; men det, som er ganske vist, er, at, har man en middelmaadig Fyrinspecteur fast ansat med 500 Rbd., saa er dette langt værre, end at have en middelmaadig paa 300 Rbd., som man kan stille sig ved og derefter søge en bedre. Derksom Marineministeren vilde have bevilst for Udvalget, at der paa Staggerat ikke fandtes nogen dertil skiftet og villig Person, saa maatte han have foreslagt os en Correspondence derom med de stedlige Vorigheder; han talte kun om, at der ikke mellem Embedsmændene kunde findes nogen dertil skiftet, men der er Mange udenfor Embedsstanden, som vistnok ere meget vel skiftede dertil. Den ærede Indenrigsminister førte os derefter over paa den eiendommelige Betragtning, at det skulde være farligt at overlade Bestyrelsen af Fyret til Nogen, som var interesseret i Strandingssager paa Skagen; saaledes har jeg idetmindste forstaaet det; men jeg veed ikke rettere, end at det hidtildags har været fordeelagtigt ogsaa for Soldvæsenet, at der blev store Indklaringer, altsaa skulde man i en lang Række af Aar have begaaet en Uforsigtighed ved at betro Fyret til en Soldembedsmand. Jeg troer virkelig ikke let, at nogen Mand, udvalgt med Omhyggelighed, og ansat med en Forpligtelse paa Tro og Love, skulde lyse slet, for at faae de Søfarende til at strande; men, skulde der kunne være Fristelser af den Art, saa bliver den Undersøgelse, som den skal un-

derkastes, der nu sendes derhen, virkelig meget vanskelig. Man siger, han skal være saa fremmed for Stedet som muligt; men, hvorlænge kan en Mand paa den Maade blive fremmed for Stedet? hvor let bliver han ikke inddraget i Forbindelser, som kunne føre ham i samme Retning som de Andre? Jeg troer, at denne hele Betragtningssmaaade var ikke heldig. Marineministeren sagde, at han fralagde sig al Ansvar, dersom han ikke fik det sat igjennem, saaledes som han vilde have det, hvilket De maa lægge Mærke til er aldeles forskjelligt fra det, som har været i en Række af Aar, og som jeg for mit Vedkommende erkjendte for at have været godt nok, saa at jeg ikke derfor førte den mindste Anke imod den tidligere Bestyrelse, idet jeg tværtimod kaldte den til Hjælp mod den Paa-stand, som Marineministeren fremsatte. — Dersom det skulde kunne siges om enhver, selv den mindste Ting, saa blev jo vor Indskydelse aldeles lig Kul, saa indrømmer jo Marineministeren os ikke Dom over nogen af hans Handlinger. Jeg troer, det er en af de Udtalelser, som et Ministerium skal være sparsom med; vi satte os derved gjensidig i et vanskeligt Forhold, thi over saadanne Smaating ville vi jo ikke herfra sige: Ja, saa skulle vi her nok overtage Garantien; det kunde Statens Tjeneste ikke være tjent med. Det var imidlertid ikke vanskeligt at sige, det kunde Enhver sige; thi Enhver maa indsee, at det Foreslaaede er en gjørlig Sag, og det har været gjørligt i mange Aar. Ansvaret derfor kan altsaa let overtages, og den fleeste Trubsel er derfor henkastet med alt for ringe Hensyn til, hvorlidet et Ministerium kan være tjent med at miste sine Medlemmer og komme i Bevægelse for en Forskjel af 150 Rbd. i en Fyrinspecteurs Gage. Naar man overveier denne Sag noget nærmere, saa vil man vist erkjende, at der er no-